

19 Δεκεμβρίου 2011

Κρίσις Οικονομική ή κρίσις του Θεού;

/ Ομιλίες

Μητροπολίτης Προικονήσου Ιωσήφ

Μία οικονομική ανάλυσις εις βάθος διά την οικονομικήν κρίσιν τόσον εις την Ελλάδα και τας επιπτώσεις της εις χιλιάδας ανθρώπους όσον και εις άλλας χώρας με αναφοράς εναντίον του Κράτους, των διεθνών χρηματοπιστωτικών οίκων, της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ και της Τριμερούς Επιτροπής. Παραλλήλως με αναφοράς εις την Παλαιάν και Καινήν Διαθήκην, εις τους Μεγάλους Πατέρας της Εκκλησίας, εις τους Ψαλμούς, εις προφήτας και συγχρόνους Αγίους αποδεικνύει ότι η κρίσις είναι κρίσις του Θεού.

Εις μίαν συγκλονιστικήν ανάλυσιν διά την οικονομικήν κρίσιν, την οποίαν θα εζήλευε και ο καλύτερος οικονομολόγος ή και υπουργός προέβη ο Σεβ. Μητροπολίτης Προικονήσου κ. Ιωσήφ κατά την διάρκειαν ομιλίας του εις ημερίδα του Παγκρητίου Συνδέσμου Θεολόγων, η οποία επραγματοποιήθη την 19ην Νοεμβρίου, εις το Πνευματικόν Κέντρον Παναγίας Μπεντεβή, παρουσία του Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Ειρηναίου. Ο Μητροπολίτης ανέλυσε τας επιπτώσεις εκ της κρίσεως εις την κοινωνίαν και εις την χώραν, ανεφέρθη εις τον Διεθνή παράγοντα, την μετανάστευσιν των Ελλήνων εις το έξωτερικόν, εις τον άθλιον ρόλον των διεθνων χρηματοπιστωτικών οίκων, εις το ενδεχόμενον καταρρεύσεως της Ευρωζώνης και επιστροφής εις την δραχμήν, εις την Λέσχην Μπίλντερμπεργκ, εις την Τριμερή Επιτροπήν, εις τους φορολογικούς παραδείσους, εις τους οποίους φυγαδεύουν τα χρήματά των οι Έλληνες (μαύρο χρήμα ως επί το πλείστον) εις τας «Μαύρας Τρύπας» των χρηματιστηρίων, την ανεργίαν, την αποβιομηχάνιση κ.λπ. Ο Σεβασμιώτατος, όμως, απέδειξεν ότι η παρούσα οικονομική (ελλαδική, ευρωπαϊκή και αμερικανική) κρίσις είναι πρωτίστως κρίσις του Θεού. Αι αποδείξεις είχαν αναφοράς και παραπομπάς εις την Παλαιάν και Καινήν Διαθήκην, εις τον Ευαγγελιστήν Ματθαίον, εις τον Απόστολον Παύλον, εις τον Μέγαν Βασίλειον, εις

τον Προφήτην Ησαΐαν, εις τον Άγιον Ιωάννην τον Χρυσόστομον, εις τους Ψαλμούς, εις τον Άγιον Γρηγόριον τον Θεολόγον και εις τον σύγχρονον Άγιον, τον Επίσκοπον Ζίτσης και Αχρίδος Νικόλαον Βελιμίροβιτς κ.λπ.

Η ομιλία του Σεβασμ. Προικοννήσου Ιωσήφ

Το πλήρες κείμενον της ομιλίας του Σεβ. Μητροπολίτου Προικοννήσου κ. Ιωσήφ διά την οικονομική κρίσιν έχει ως ακολούθως:

«Σεβασμιώτατε, Αγαπητοί πατέρες και αδελφοί, Κύριε Πρόεδρε του Παγκρητίου Συνδέσμου Θεολόγων, Αγαπητοί συνάδελφοι Θεολόγοι!

Κατ' αρχήν ευχαριστώ θερμότατα τον Σύνδεσμό σας για την ευγενή πρόσκληση να είμαι σήμερα ανάμεσα σας ως ομιλητής, καθώς και τον Σεβ. Αρχιεπίσκοπο Κρήτης και πνευματικό πατέρα όλων μας κ. Ειρηναίο για την προφρόνως και ευγενώς, όπως πάντα, παρασχεθείσα ευλογία του, τόσο για να λειτουργήσω στα όρια της θεοσώτου Επαρχίας του, όσο και για να σας μιλήσω. Είμαι δέσμιος της αγάπης όλων σας! Θα προσπαθήσω να δώσω, όσο μπορώ, μια απάντηση στο ερώτημα:

«Κρίση οικονομική η Κρίση του Θεού;»

Στις ζοφερές ημέρες μας όλοι μιλούμε για την «Κρίση», πού ενέσκηψε και μας ταλανίζει, τόσο εδώ στην Ελλάδα, όσο και στην Ευρώπη και σε άλλες χώρες του κόσμου. Πέντε μέχρι στιγμής ευρωπαίοι πρωθυπουργοί κατέρρευσαν άδοξα μέσα στη δίνη αυτής της κρίσης. Χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν ξαφνικά αντιμέτωποι με το φάσμα της οικονομικής καταστροφής, της ανεργίας και της φτώχειας, ενώ πολλοί έχουν κιόλας φτάσει στο απονενομημένο διάβημα. Ήδη μιλούν για εκατοντάδες αυτοκτονίες την τελευταία διετία στην πατρίδα μας, άμεσα συναρτημένες με την περιλάλητη κρίση.

Τα ΜΜΕ συνήθως τις αποσιωπούν και από μια έποψη ίσως καλώς πράττουν. Οι μισθοσυντήρητοι και οι συνταξιούχοι του δημόσιου και του Ιδιωτικού) τομέα είδαν το μισθό και τη σύνταξη τους να περιορίζεται άγρια. Οι υπεύθυνοι διαχειριστές της ζωής και του μέλλοντός μας συμπεριφέρονται σαν μαθητευόμενοι μάγοι, λαμβάνουν σπασμωδικές αποφάσεις, φάσκουν και αντιφάσκουν, σήμερα αποφασίζουν κάτι και αύριο το αναιρούν, υπόσχονται, αυτοδιαψεύδονται και τραυματίζουν καθημερινά το ηθικό και την αξιοπρέπειά μας. Οι φόροι και τα τέλη έρχονται σαν καταιγίδα, αυξάνονται συνέχεια με γεωμετρική πρόοδο και εισπράττονται εκβιαστικά, χωρίς μάλιστα να λαμβάνεται κάποια μέριμνα για δίκαιη κατανομή τους. «Το κράτος διεκδικεί συνέχεια τα δάκρυα και το αίμα μας», όπως σωστά παρατήρησε σε εγκύκλιο του ο Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος, «χωρίς καμιά ελπίδα και εγγύηση», ενώ «προσφέρει στο λαό πολύ λιγότερα απ' όσα του απαιτεί» (Εγκύκλ. 63/30-9-2011).

Το Κοινωνικό Κράτος - Η διανομή και οι άστεγοι

Το περίφημο «κοινωνικό κράτος», όπως το γνωρίζαμε αρχίζει να συρρικνώνεται ταχύτατα και να αποσύρρεται από το προσκήνιο. Μ' αυτά και μ' αυτά, κυριολεκτικά «ισοπεδωθήκαμε στο μηδέν της περιουσίας μας και στο τίποτα της αξιοπρέπειάς μας» (ένθ' ανωτ.). Η κατάθλιψη, το πονηρό πνεύμα της λύπης, όπως την ονομάζει ο Άγιος Κασσιανός ο Ρωμαίος, είναι κατόπιν τούτων η ευρύτατα ενδημούσα νόσος και στον τόπο μας, και μάλιστα στα μεγάλα αστικά κέντρα, ενώ η κατανάλωση των σχετικών ψυχοφαρμάκων έχει αυξηθή δραματικά. Οι ειδήσεις, του εσωτερικού και του εξωτερικού, πού βομβαρδίζουν κάθε ώρα τ' αυτιά μας και τα μάτια μας, προξενούν όχι ανησυχία, αλλά κυριολεκτικά πανικό! Ένα δαιμονικό γαϊτανάκι οικονομικής και κοινωνικής καταρρεύσεως ξετυλίγεται στην Ευρώπη, στην Αμερική και σ' άλλες χώρες της σφαίρας, στο οποίο η μικρή Ελλάς έχει, δυστυχώς, κεντρικό ρόλο. Οι πολιτικοί, πού ήκιστα αδίκως, θεωρούνται ανεπαρκείς, αναξιόπιστοι και κυριολεκτικά «χαλασοχώρηδες» κατά Παπαδιαμάντην, συγκεντρώνουν πάνω τους την μήνιν και τα πυρά των αγανακτησμένων και απελπισμένων. Θυμηθήτε τα γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου. Κύματα αγανακτησμένων πολιτών κάθε ηλικίας, κοινωνικής τάξεως και μορφωτικού επιπέδου, κατακλύζουν τις πλατείες και των ελληνικών πόλεων, όπως και των μεγαλουπόλεων του εξωτερικού, διαμαρτυρομένων έντονα για τη διάχυτη δυστυχία. Συλλαλητήρια επί συλλαλητηρίων και διαδηλώσεις επί διαδηλώσεων διοργανώνονται για να υψώσουν διάτορη φωνή απογνώσεως. Η κρατική εξουσία τους δείχνει άγρια τα δόντια της. Η διανοήση κάνει τις αναλύσεις και τις εκκλήσεις της σε διάφορους τόνους, αλλά δεν καταφέρνει να ξορκίσει τη σύγχυση. Τα εκκλησιαστικά συσσίτια των απόρων πού διοργανώνουν αξιέπαινα πολλές ενορίες μας, αποτελούν τη μόνη, συχνά, ελπίδα για να αντιμετωπίσουν το φάσμα της πείνας ολοένα και περισσότεροι συνάνθρωποι, αξιοπρεπείς μέχρι χθες

νοικοκύρηδες. Οι άστεγοι πολλαπλασιάζονται συνεχώς και μάλιστα εν καιρώ χειμώνας.

Η κοινωνία... παραμιλά

Οι περισσότεροι, πού κυκλοφορούν στους δρόμους συμπεριφέρονται νευρωτικά, είναι έτοιμοι να εκραγούν ή δείχνουν αφηρημένοι, με τον νου να ταξιδεύει αλλού. Στις συζητήσεις, ακόμη και των απλούστερων στο καφενείο ή στο χωριό, μπήκαν νέοι όροι όπως: Μνημόνιο, Μεσοπρόθεσμο, Goldman Sachs, οίκοι αξιολόγησης, σπρέντς, ασφάλιστρα κινδύνου, επιτόκια, ΔΝΤ, Ευρωζώνη, Τρόικα, διάθεση ομολόγων, δημοσιονομική εξυγίανση, εκταμίευση της δόσης κ.ά.π. Όλοι κουβεντιάζουν για το αν το Μνημόνιο είναι στην πραγματικότητα το Μνημόσυνο της Ελλάδος όπως την ξέραμε. Αν το Μεσοπρόθεσμο είναι απλώς προοίμιο πολλών άλλων μεταμεσοπροθέσμων και μακροπροθέσμων στραγγαλιστικών μέτρων πού σαν οδοστρωτήρες θα περάσουν πάνω από τον ταλαίπωρο λαό μας. Αν θα πρέπει να μείνουμε στο ευρώ ή να επιστρέψουμε στη σεμνή δραχμούλα μας. Αν αξίζει να παραμένουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή να αποχωρήσουμε. Αν αντέχει το οικοδόμημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τεκτονικό σεισμό πού το σείει (Ιταλία, Πορτογαλλία, Ισπανία, Ιρλανδία, Ισλανδία κ.λπ. κ.λπ), ή αν θα καταρρεύσει καταπλακώνοντάς μας όλους κάτω από τα ερείπιά του.

Οι άπληστοι τραπεζίται

Αν η Αμερική, η Ρωσία ή η Κίνα μπορούν να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση της καταστάσεως. Όλοι γίνονται αυτοχειροτόνητοι οικονομικοί και κοινωνικοί αναλυτές και διεθνολόγοι και αποφαινούνται ανάλογα. Πολλοί αναζητούν ήδη μια χώρα, για να μεταναστεύσουν, και μάλιστα νέοι, πού βλέπουν εδώ τα φτερά τους και τα όνειρα τους τραγικά ψαλλιδισμένα και ασφυκτιούν. Στην Κύπρο έχουν κιάλας κατευθυνθή πολλοί, στις διάφορες δυτικοευρωπαϊκές χώρες άλλοι, αρκετοί αναζητούν καλλίτερες συνθήκες στη γείτονα Τουρκία, ενώ πάρα πολλοί αναζητούν τους γνωστούς παλαιότερους μεταναστευτικούς «παραδείσους» της Αυστραλίας και της Αμερικής. Ασφαλώς δεν πρόκειται για ανειδίκευτους χειρώνακτες αλλά συχνά για ανθρώπους με πανεπιστημιακά πτυχία, με γλώσσες, με διδακτορικά κ.τ.τ. Κατάσταση γενικώς σουρρεαλιστική, τραγική, θρήνου και οίμωγής άξια, κυριολεκτικά δαιμονική. Αυτά είναι γνωστά σε όλους. Και όλοι αναζητούν τη ρίζα του μεγάλου κακού στην πριν από δυόμισα χρόνια κατάρρευση της Lehman Brothers στη Νέα Υόρκη και στις περιπέτειες (και αθλιότητες) των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Wall Street, με τα λεγόμενα «Golden Boys» να επισύρρουν στις κεφαλές τους τα αναθέματα των θυμάτων από κάθε γωνιά της γης. Θεωρούν ότι εδώ, στους άπληστους μεγαλοτραπεζίτες και στα μοχλευμένα λογιστικά τους κεφάλαια, στο αμέτρητο «χρήμα-αέρα», στα λιμνάζοντα ομόλογα (η αγορά ομολόγων είναι σε αξία πέντε φορές μεγαλύτερη από όλο το Ακαθάριστο Ετήσιο Προϊόν της υφηλίου, ενώ η αγορά των διεθνών παραγώγων είναι δώδεκα φορές μεγαλύτερη από το παγκόσμιο ΑΕΠ!), στις χρηματιστηριακές «φούσκες», βρίσκεται η γενεσιουργός αίτια της καταστάσεως πού βιώνουμε. Και βέβαια κανείς εχέφρων δεν θα υποστηρίξει ότι τα άδηλα εκείνα και κρύφια μυστήρια και

τα θλιβερά γεγονότα στην πέραν των Γαδήρων υπερδύναμη είναι άσχετα με τα σημερινά δικά μας οξύτατα προβλήματα.

Η Λέσχη Μπίλντερμπεργκ

Όπως άλλωστε δεν είναι άσχετα και κάποια άλλα, όπως το λίγο παλαιότερο «Κραχ» του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών του 1999, όταν εκατό περίπου δισεκατομμύρια ευρώ άλλαξαν απότομα χέρια, με αποτέλεσμα χιλιάδες μικροεπενδυτές να θρηνούν μέχρι σήμερα τις οικονομίες μιάς ζωής, το εφάπαξ των γηρατειών τους ή όσα αφρόνως δανείσθηκαν από τις Τράπεζες για να «παίξουν» στο Χρηματιστήριο επ' ελπίδι ευκόλου και υψηλού κέρδους. Βεβαίως κάποιοι άλλοι εθισάρισαν απ' εκείνο το απότομο ξεφούσκωμα και είναι κρίμα που δεν βρέθηκε μέχρι σήμερα μια σοβαρή κυβέρνηση με αποφασιστικότητα να αντιμετωπίσει τους ταχυδακτυλουργούς εκείνους της απάτης κυριολεκτικά ως «πλουτίσαντας επί Κατοχής». Κάποιοι, με όχι εντελώς αβάσιμη καχυποψία, αναζητούν πίσω από τις καλοσφαισμένες πόρτες ιδιότυπων διεθνών λεσχών όπως η λεγόμενη Τριμερής Επιτροπή (The Trilateral Commission) ή η Λέσχη Bilderberg, τα γενεσιουργά αίτια της παγκοσμίας Κρίσεως. Άλλοι μέμφονται την Κομμισιόν της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, την ακαμψία του κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος ή την επιθυμία της Γερμανίας για μια Γερμανική Ευρώπη. Άλλοι στοχοποιούν φορολογικούς παραδείσους όπως τα Cayman Islands της Καραϊβικής με τις υπεράκτιες εταιρίες, το Λιχτενστάϊν και την Ελβετία με το απόλυτο τραπεζικό απόρρητο (τελευταίως αυτό έχει ξεπερασθή, αλλά η Ελλάδα μένει ένοχα αδιάφορη!), όπου φυγαδεύεται το μαύρο χρήμα, προϊόν οικονομικού (τουλάχιστον!) εγκλήματος.

Η ασυλία των διεφθαρμένων

Άλλοι κατηγορούν μεγάλες διεθνείς εταιρίες πού εξυπηρετούν τεράστια συμφέροντα (όρα και Siemens) και τους εντόπιους πράκτορες τους, πού και όταν αποκαλύπτεται ο καταλυτικός ρόλος τους εξασφαλίζουν την ασυλία τους στα όρια της μητέρας-πατρίδας της εταιρίας. Δεν είμαι ειδικός για να εκφέρω γνώμη, χωρίς τούτο να σημαίνει και ότι είμαι κρετίνος ή ότι δεν έχω τις υποψίες μου. Οπωσδήποτε όμως θα είμασταν πολύ μακριά από την αλήθεια αν δεν αναζητούσαμε ταπεινά ευθύνες και από μας τους ίδιους. «Πολλά γάρ πταίομεν άπαντες». Όπως πολύ εύστοχα παρατηρεί ο Μεσογαίας Νικόλαος: «Σίγουρα και η δική μας ευθύνη ως λαού δεν είναι καθόλου μικρή. Συμφωνήσαμε με τις μικρονοϊκές πολιτικές επιλογές και τις κάναμε συνήθειες και νοοτροπία μας. Η ανειλικρίνεια, η αδιαφορία, το βόλεμα, το εύκολο κέρδος, η προσβολή των θεσμών, η ύβρις κατά της πίστης και της παράδοσής μας, η ασέβεια κατά του κράτους και των νόμων, οι αλόγιστες διεκδικήσεις, αποτέλεσαν κομμάτια της ζωής του νεοέλληνα, πού δεν μας τιμούν καθόλου... Το δικό μας μερίδιο ευθύνης για το σημερινό μας κατάντημα δεν είναι ευκαταφρόνητο.» (ένθ' ανωτ.).

Είμαστε βουτηγμένοι σε ηθική και πνευματική κρίση! Έχουμε απομακρυνθή από την ευθεία οδό του Χριστού! Αυτή είναι μια οδυνηρή όσο και αναμφισβήτητη πραγματικότητα!

Ο Μαρξ και το... κεφάλαιον

Η σημερινή Κρίση, αγαπητοί μου, όπως επιγραμματικά την περιγράψαμε, δεν είναι βεβαίως η πρώτη πού βιώνει η ανθρωπότητα. Είναι πολύ χρήσιμο να θυμούμαστε ότι πριν από ογδόντα χρονιά ο κόσμος είχε ζήσει τη «Μαύρη Τρίτη», δηλαδή την 29η Οκτωβρίου 1929, όταν μ' ένα τρομερό «Κραχ» του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης ξέσπασε η Παγκόσμια Οικονομική Ύφεση, The Great Depression», πού έφερε την πείνα και την εξαθλίωση σε δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο. Περίπου δέκα χιλιάδες τράπεζες τινάχθηκαν στον αέρα, εκατομμύρια άνθρωποι έχασαν τις καταθέσεις τους. τις επιχειρήσεις τους, τα υποθηκευμένα λόγω δανείων σπίτια και περιουσίες τους. Μεγάλες επιχειρήσεις διαλύθηκαν, τα εργοστάσια έκλεισαν, η βιομηχανία και το εμπόριο έγιναν συντρίμια, ενώ κατά σύμπτωση ενέσκηψε και μια μεγάλη περίοδος ξηρασίας στις Η.ΠΑ, πού κράτησε ως το 1930, κι εκαθήλωσε στο ναδίρ και την αγροτική παραγωγή. Πρώην εκατομμυριούχοι, επιχειρηματίες, βιομήχανοι κ.τ.τ. βρέθηκαν ξαφνικά να πουλούν μήλα και μολύβια σε καροτσάκια μικροπολητού στους δρόμους για να επιβιώσουν. Άνθρωποι άρχισαν να αυτοκτονούν πηδώντας από τα ψηλά κτήρια. Μόνο στις Η.ΠΑ το ένα τρίτο του λαού βρέθηκε πολύ κάτω από το συμβατικό όριο της φτώχειας. Σε άλλες χώρες τα πράγματα υπήρξαν χειρότερα/

Σπουδαρχίδες-δημοπίθηκοι

Στρατειές ατέλειωτες οι άνεργοι, οι νεόπτωχοι, οι πεινασμένοι, οι απελπισμένοι σε όλο τον δυτικό κόσμο, ήταν ένα θαυμάσιο άλλοθι για τους μπολσεβίκους και κομμουνιστές της Σοβιετικής Ενώσεως ν' αναθεματίζουν το κεφάλαιο (όχι το βιβλίο του Μαρξ!) και τον καπιταλισμό, καλώντας τους «προλετάριους» όλης της γης να ενωθούν κάτω από την «μπαντιέρα ρόσα τριονφερά», για ν' απολαύσουν τον επαγγελόμενο ερυθρό παράδεισο. Ήταν επίσης ένα θαυμάσιο άλλοθι για παρανοϊκούς αρχολίπαρους και σπουδαρχίδες δημοπίθηκους, όπως κάποιος Αδόλφος Χίτλερ, για να ξεσηκώσουν τις πανικόβλητες μάζες, να τις φανατίσουν και να στήσουν σκοτεινά ολοκληρωτικά καθεστώτα, πού θα έβαφαν στο αίμα όλη την υφήλιο με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Εάν λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν αφ' ενός μεν το γεγονός ότι η ιστορία προχωρεί σαν σπινάλ και κάποτε μερικά φαινόμενα της επαναλαμβάνονται, αφ' ετέρου δε ότι η οικονομία σήμερα είναι πολύ περισσότερο παγκοσμιοποιημένη απ' ό,τι το 1929, το Κραχ του έτους εκείνου, πού εκράτησε μια ολόκληρη δεκαετία και κατέληξε μέσα στον ωκεανό αίματος του Β Παγκοσμίου Πολέμου, μόνο αίσια σημεία δεν φανερώνει στον ορίζοντα των καιρών μας.

Παραπομπές εις Αγίους

Αλλ' ας έλθουμε τώρα στην έννοια της λέξεως «Κρίση», με την οποία χαρακτηρίζουμε τη σύγχρονη οδυνηρή συγκυρία. Τη χρησιμοποιούμε σήμερα με την ιατρική έννοια του όρου: Δηλαδή ως απότομη και οξεία εμφάνιση συμπτωμάτων μιάς παθογένειας, με προφανείς κινδύνους. Ασφαλώς υπάρχουν και άλλες έννοιες του όρου, όπως: Γνώμη, εκτίμηση, αποτίμηση, εκλογή, επιλογή, προτίμηση, δοκιμή δεξιότητας ή δύναμης, έκβαση ή αποτέλεσμα μιάς υποθέσεως, ενός γεγονότος κ.λπ. Υπάρχει όμως και η δικανική έννοια: Δίκη, δικαστική απόφαση! Και βεβαίως, στη συνάφεια αυτή υπάρχει και ο Κριτής, έγγειος ή θεός. Η τελευταία αυτή σημασία φρονώ ταπεινά ότι τεροιάζει περισσότερο στα δεδομένα πού μας απασχολούν.

Μας είχε διδάξει ενωρίτατα και πολύ καθαρά ο Θεός ότι: Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου... ουκ έσονται σοι θεοί έτεροι πλην εμού. Ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανώ άνω και όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης. ου προσκυνήσεις αυτοίς ουδέ μή λατρεύσης αυτοίς» (Έξοδ. Κ' 1-5). Μας είχε εκ νέου προειδοποιήσει: Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν. ή γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά (Ματθ. Στ' 24). Η λέξη μαμωνάς είναι αραμαϊκή και σημαίνει κέρδος (συνηθέστερα ανέντιμο), λύτρα δωροδοκία, αποζημίωση, πάντοτε με μια αίσθηση αναξιοπρέπειας και τίνος ηθικά επιλήψιμου. Παραπέρα δηλώνει τον υλικό πλούτο και την αρρωστημένη

προσκόλληση σ' αυτόν. Σημαίνει τελικά πλεονεξία, την οποία ο Απόστολος Παύλος απερίφραστα ε χαρακτήρισε ως ειδωλολατρία (Κολ. Γ' 5).

Η πλεονεξία παραγκωνίζει τον Θεό δίνοντας προτεραιότητα στα υλικά αγαθά, ωσάν αυτά να μπορούν να στηρίξουν την ελπίδα του ανθρώπου για ζωή. Ο πλεονέκτης προσκολλάται αρρωστημένα στα υλικά αγαθά, αφοσιώνεται στην απόκτηση, την αύξηση ή διατήρησή τους και ξεχνά ολότελα τον τροφοδότη και ζωοδότη Θεό. Η ύλη έγινε η θρησκεία του, ο χαμοθεός του, αυτήν εμπιστεύεται, δηλαδή πιστεύει, γι' αυτήν κάνει τα πάντα. «Ο αγαπών αργύριον, ούτως ως αγαπάν ώφειλε Κύριον τον Θεόν εξ όλης της ψυχής», λέει ο Μέγας Βασίλειος, «ο τοιούτος αντί του δουλεύειν τω Κυρίω, δουλεύει τω μαμωνά, το τβ Θεώ οφειλόμενον της αγάπης μέτρον επί το άργύριον μεταθείς. Διά τούτο γίνεται η πλεονεξία ειδωλολατρία επειδάν τα τω Κυρίω προσφερόμενα δώρα επί τα γήινα μετενέγκη» (Εις τον Προφ. Ησαΐαν, κεφ. 1, ΡG 30, 212 CD). Δυστυχώς στην εποχή μας θα ακουόταν εξαιρετικά επίκαιρος ο λόγος του προ ολίγων ημερών εορτάσαντος Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: «Οι πολλοί περί την των χρημάτων μίνονται συλλογήν και τον Θεόν μισήσαντες αγαπώσι τον μαμωνάν» (Περί Κατανύξεως Α', ΕΠΕ 28,634).

Προετίμησαν την χρυσή εικόνα του μαμωνά

Η λατρεία του μαμωνά είναι η μεγάλη αμαρτία των ημερών μας! Τί άλλο μαρτυρεί η λύσσα με τις ατέλειωτες επενδύσεις, τα χρηματιστήρια, τις μετοχές, τα χαρτοφυλάκια, τα ρέπος, τα ομόλογα, τις ρευστοποιήσεις, τα θαλασσοδάνεια, τις μεγαλοπιστώσεις, τα συναλλαγματικά παιγνίδια, την ακαριαία παρακολούθηση των διεθνών αγορών, των επιτοκίων, των συναλλαγών, της τιμής του χρυσού, του σκαμπανεβάσματος των αξιών κ.τ.τ.; Όποιος έχει όμματα πνευματικά βλέπει ότι μπροστά μας «έστηκεν εικών χρυσή, η του μαμωνά τυραννίς», όπως θάλεγε και πάλι ο θείος Χρυσόστομος (Κατά Ματθαίον Α', ΕΠΕ 9,154). Εικόνα Ναβουχοδονοσώρειος εν πεδίω Δεηρά, την οποία «έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς» καλεί επίμονα σε διαρκή προσκύνηση. Και οποίος έχει «ώτα ακούειν», μέσα από τα πολυμέσα, την τηλεόραση, το διαδίκτυο, τον τύπο, το ραδιόφωνο κ.λπ., ακούει τον πονηρό κήρυκα με διάτορη φωνή να εντέλλεται: «Υμίν λέγεται, λαοί, φυλαί, γλώσσαι· η αν ώρα ακούσητε της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγάς τε και κιθάρας, σαμβύκης και ψαλτηρίου και συμφωνίας και παντός γένους μουσικών, άπτοντες προσκυνείτε τη εικόνη τη χρυσή η έστησεν Ναβουχοδονόσωρ ο βασιλεύς» (Δαν. Γ 4-5).

Οι περισσότεροι ενέδωσαν «και εγένετο ότε ήκουσαν οι λαοί της φωνής της σάλπιγγος, σύριγγάς τε και κιθάρας, σαμβύκης και ψαλτηρίου και συμφωνίας και παντός γένους μουσικών, πίπτοντες πάντες οι λαοί, φυλαί, γλώσσαι προσεκύνουν τη εικόνη τη χρυσή, η έστησε Ναβουχοδονόσωρ ο βασιλεύς» (Δαν, Γ, 7) στη Wall Street, στα Χρηματιστήρια, στις Τράπεζες, στα ανταλλακτήρια, στα σαράφικα,

στα αεριτζήδικα της Νέας Υόρκης, της Αθήνας, του Λονδίνου, του Τόκιο, του Χόνγκ-Κόνγκ, του Πεκίνου, των Βρυξελλών, της Φραγκφούρτης, του Παρισιού κ.λπ. Ελάχιστοι είναι με τη μερίδα των αγίων Τριών Παίδων! Οι περισσότεροι προτίμησαν την εικόνα τη χρυσή, τον μαμωνά. Άλλοι ενεργώς και δημοσία και γυμνή τη κεφαλή και άλλοι υποκαρδίως, ρίχνοντας κρυφά προς το μέρος της το θυμίαμα της επιθυμίας.

Επέλεξαν την ειδωλολατρίαν

Οι πάντες, σχεδόν, «φιλαργυρίαν νοσοῦντες, την πάντων κακῶν αἰτίαν» (Γρηγ. Παλαμάς: ομιλ. ΛΘ' Ἐν Λιτή, ΕΠΕ 10, 500-502), «εματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά· φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἠλλάξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ» (Ρωμ α', 22-23) – μετήλλαξαν δηλ. τὴν λατρεία τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ μ' ἐκείνην τοῦ εἰδώλου τῆς ἀπάτης τοῦ πλούτου, τῆς ὕλης, τοῦ χοός. Παραδόθηκαν «εἰς νοῦν ἀδόκιμον» καὶ ὄχι μόνον συμπεριφέρθηκαν ὅπως πιο πρὶν με ἐπώδυνη εἰλικρίνεια μὰς διεζωγράφησε ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας, ἀλλὰ διέπραξαν καὶ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀμαρτίας, δηλ. τὴν εἰδωλολατρία! Δὲν στοχάσθηκαν τουλάχιστον πῶς ἡ ὕλη, ὁ πλοῦτος, τὸ συνάλλαγμα, εἶναι «ὀλιγοχρόνιον κτήμα· ἀγνώμων οἰκέτης, αἰμοβόρος καὶ ἀνδροφόνος· ποταμίων ρευμάτων μιμείται φύσιν» (Ιω. Χρυσόστομος: Εἰς τὸ «Μη φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος», Α', ΕΠΕ 8Α, 276-278) ἢ ἐκεῖνο πού τόσο ὁμορφα λέει με ἠδυσμένο ποιητικὸ λόγο ὁ Θεολόγος Γρηγόριος: «Τὰ δε χρήματα παίζει πλανῶντα τὴν φιλόπλουτον νόσον, ἄλλοις ἐπ' ἄλλω προσγελάν πεφυκῶτα, πόρνης ἀπίστου τὸν τρόπον μιμούμενα, πολλοὺς ἐραστάς ποικίλως μωκωμένης, συνόντα, καὶ φεύγοντα, καὶ κολλῶμενα, τούτοις, ἐκεῖνοις, οὐδενὶ δε γνησίως. Τὸ γὰρ βέβαιον οὐκ ἔχει πλούτου φύσις, λάβροις θαλάσσης κύμασιν εἰκασμένη, κυρτουμένοις, πίπτουσιν ἀστάτω φορά» (Ἐπη εἰς ἐτέρους Η', Πρὸς Σέλευκον, ΕΠΕ 11, 136-138). Ἢδη ἡ πόρνη ἐκείνη τοὺς ξεγέλασε, ὁ θησαυρὸς ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς, κατακρήμνισε τὰ ὄνειρά τοὺς, διέλυσε τὰ σχέδια τοὺς, ἐτσάκισε τὰ φτερά τοὺς κι ἔφερε τόση δυστυχία στὴν ἀνθρωπότητα! Ὁ πεποιθὼς ἐπὶ πλούτῳ οὗτος πεσεῖται» (Παροιμ. ια', 28)', ἔλεγε ἡ Γραφή, ἀλλὰ ποῖος ἀκούει;

Και τώρα, οι προστιθέντες καρδίαν στον ρέοντα πλούτο (Ψαλμ. Ξα' 11), δηλαδή «οι την εικόνα προσκυνήσαντες, όψονται το πυρ αυτοίς θηρίου χαλεπώτερον παντός επιπηδών και καθέλκον ένδον» (Ιω. Χρυσόστομος: Κατά Ματθαίον Α', ένθ. ανωτ.). Μόνο πού στο πύρ αυτό μαζί με τα ξερά καίγονται ήδη και τα χλωρά. Μαζί με τους χρυσολάτρες, τους παραδόπιστους, τους χαμοθεόδουλους, εκείνους πού για χάρη του μπεζαχτά αδίκησαν πολλούς, επάτησαν επί πτωμάτων, ευτέλισαν θεσμούς, απομύζησαν την ικμάδα λαών και χωρών ολοκλήρων, υφίστανται τις συνέπειες της μεγάλης αμαρτίας και πολλοί λιγότερο υπεύθυνοι, και κάποιοι λίγοι ανεύθυνοι. Κρίση! Συμφορά!...

Ο Μιχαήλ Άγγελος στην αψίδα του ιερού ζωγραφίζει τη "Δευτέρα παρουσία"

Ακούστε τον σύγχρονον Άγιον Ζίτσης και Αχρίδος

Θα μου επιτρέψετε στο σημείο αυτό να δανειστώ τα φώτα ενός συγχρόνου Αγίου, του Επισκόπου Ζίτσης και Αχρίδος Νικολάου Βελιμίροβιτς (†1956), του «Νέου Χρυσοστόμου» της Σερβικής Εκκλησίας, ο οποίος έζησε την Παγκόσμια Οικονομική Ύφεση του 1929. Κάποιος ιερέας Κόναν του έγγραψε ρωτώντας τον από πού

προερχόταν η κρίση εκείνη και τί εσήμαινε αυτή. Του απάντησε, μεταξύ άλλων: «Η 'crisis' [κρίση] είναι ελληνική λέξη και σημαίνει 'δίκη'... Έως τώρα οι ευρωπαϊκοί λαοί χρησιμοποιούσαν τη λέξη 'δίκη', αντί για τη λέξη 'κρίση', οπότε και να τους εύρισκε κάποια συμφορά. Τώρα η καινούργια λέξη αντικατέστησε την παλιά, και το κατανοητό έγινε ακατανόητο. Όταν γινόταν ξηρασία, πλημμύρα, πόλεμος η έπεφτε επιδημία, όταν έρριχνε χαλάζι, γίνονταν σεισμοί, πνιγμοί και άλλες συμφορές, λέγανε: 'Θεία δίκη'! Και αυτό σημαίνει: κρίση μέσα από ξηρασίες, κρίση μέσα από πλημμύρες, μέσα από πολέμους, μέσα από επιδημίες κ.λπ. Και τη σημερινή χρηματικο-οικονομική δυσκολία ο λαός την θεωρεί ως θεία δίκη, όμως δεν λέει η δίκη αλλά η κρίση. Έτσι ώστε η δυσκολία να πολλαπλασιάζεται με το να γίνεται ακατανόητη! Εφόσον όσο ονομαζόταν με την κατανοητή λέξη 'δίκη', ήταν γνωστή και η αιτία, λόγω της οποίας ήρθε η δυσκολία, ήταν γνωστός και ο Δικαστής, ο Οποίος επέτρεψε την δυσκολία, ήταν γνωστός και ο σκοπός της επιτρεπόμενης δυσκολίας. Μόλις όμως χρησιμοποιήθηκε η λέξη 'κρίση', λέξη ακαταλαβίστικη σε όλους, κανείς δεν ξέρει πιά να εξηγήσει ούτε για ποιό λόγο, ούτε από Ποιόν, ούτε ως προς τί; Μόνο σ' αυτό διαφέρει η τωρινή κρίση από τις κρίσεις, πού προέρχονται από την ξηρασία ή την πλημμύρα ή τον πόλεμο ή την επιδημία ή τους πνιγμούς ή κάποιους άλλους πειρασμούς. Με ρωτάς για την αίτια της τωρινής κρίσης ή της τωρινής θείας δίκης! Η αιτία είναι πάντοτε η ίδια. Η αιτία για τις ξηρασίες, τις πλημμύρες, τις επιδημίες και άλλα μαστιγώματα της γενιάς των ανθρώπων, είναι η αίτια και για την τωρινή κρίση. Η αποστασία των ανθρώπων από τον Θεό! Με την αμαρτία της Θεο-αποστασίας, οι άνθρωποι προκάλεσαν αυτή την κρίση, και ο Θεός την επέτρεψε, ώστε να ξυπνήσει τους ανθρώπους, να τους κάνει ενσυνείδητους, πνευματικούς, και να τους γυρίσει προς Εκείνον. Στις μοντέρνες αμαρτίες· μοντέρνα και η κρίση. Και όντως ο Θεός χρησιμοποίησε μοντέρνα μέσα, ώστε να το συνειδητοποιήσουν οι μοντέρνοι άνθρωποι: χτύπησε τις τράπεζες, τα χρηματιστήρια, τις οικονομίες, το συνάλλαγμα των χρημάτων. Ανακάτωσε τα τραπέζια στις συναλλαγές σ' όλο τον κόσμο, όπως κάποτε στο ναό των Ιεροσολύμων. Προξένησε πρωτόγνωρο πανικό μεταξύ εμπόρων και αυτών, πού ανταλλάσσουν το χρήμα. Προκάλεσε σύγχυση και φόβο. Όλα αυτά τα έκανε, για να ξυπνήσουν τα υπερήφανα κεφαλάκια των σοφών της Ευρώπης και της Αμερικής, για να έλθουν εις εαυτούς και να πνευματικοποιηθούν. Και από την άνεση και το αγκυροβόλημα στα λιμάνια της υλικής σιγουριάς να θυμηθούμε τις ψυχές μας, να αναγνωρίσουμε τις ανομίες μας και να προσκυνήσουμε τον Ύψιστο Θεό, τον Ζώντα Θεό» (Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται. Αθ. 2008, σσ. 33-35). Νομίζω ότι ο Άγιος τα λέει κατά γράμμα και σ' εμάς για τη σημερινή κρίση. Δεν έχω καμιά αμφιβολία. Έτσι είναι ακριβώς! Κι όπως ο θείος Γρηγόριος ο Παλαμάς θα επέλεγε: «Διά τὰύτα και τα τοιαύτα παιδευόμεθα, και έτι παιδευθησόμεθα». Ναι, θ' ακολουθήσουν κι άλλα, «την μεν γαρ των επηρειών λύσιν ποθούμεν τε και ζητούμεν, τοις δε πταίσμασι δι' α παιδευόμεθα και προστίθεμεν» (Ομιλία ΛΘ' Εν Λιτή, ΕΠΕ 10, σσ. 500-502). Δυστυχώς δέν φαίνεται μετάνοια στον ορίζοντα, παρά

το ότι αντικειμενικά, είτε μας αρέσει είτε όχι, αυτή είναι η μόνη λύση. Η θεία δίκη, λοιπόν, θα συνεχίζεται. Μέχρι πότε; Πάλι θα ζητήσω από τον Άγιο Νικόλαο την απάντηση: «Όσο το πνεύμα των ανθρώπων παραμείνει δίχως αλλαγή. Όσπου οι υπερήφανοι υπαίτιοι αυτής της κρίσης να παραιτηθούν μπροστά στον Παντοδύναμο. Όσπου οι άνθρωποι και οι λαοί να θυμηθούν την ακαταλαβίστικη λέξη 'crisis', να τη μεταφράσουν στη γλώσσα τους, ώστε με αναστεναγμό και μετάνοια να φωνάξουν: «η Θεία δίκη»! (ένθ. ανωτ., σσ. 35-36). Εύχομαι η μέρα αυτή να μη αργήσει! Σας ευχαριστώ».

πηγή: *Εφημερίδα Ορθόδοξος Τύπος», Αριθμός Φύλλου 1905, Έτος ΝΑ', 9 Δεκεμβρίου 2011*

<http://bit.ly/10hYIkR>